

пѣтъ и плачаше. "Що ти е, чедо, по-
пыталъ го сладкодумно, защо плачешъ и
къдѣ отивашъ? Кажи ми ако можъ да ти
помогна нѣщо, да отнемъ скѣрбь-тъ ти;
какво е това що носишь и къдѣ го заноси-
сяшь: „—То сѣ ветхыѣ дрешкы на гор-
кѣтъ ми майкѣ и ты занасямъ да ты про-
дамъ; тѣ сѣ вече найпослѣднето ни при-
бѣжище, расправяше момичето безъ да
знае че говори на царя. А че какъ тѣй
сте испаднахли до толкозь? попыта царьтъ.
Е да бѣше живъ баща ми, който много
пѣтя е проливалъ крѣвтъ си за отече-
ството, или ако да получавахмы пристой-
ното по заслугытъ му възмездіе, на вѣр-
но че ный нѣмаше да дойдемъ до туй
жалостно състояніе въ което ся намѣр-
ваме.

Умиленъ отъ това царьтъ, раздумваше
момичето и казуваше му, че ако бы царьтъ
да знае за злочестинѣтъ ви, безъ друго
бы ви нѣщо помогналъ. За туй трѣбало
да му дадете жалба и да турите нѣкого
да прѣдстави правдинытъ ви.